

(Вечерње новости, 16.1.2010)

Не зна се више шта ће бити горе. Црна Гора је успоставила дипломатске односе са независном државом Косово. Светозар Маровић, у интервјуу тим поводом, који је дао једном овдашњем листу, апелује на Србију да се не љути много и да не прави исхитрене потезе, те обећава да ће Црна Гора озбиљно размотрити ту своју одлуку ако Међународни суд правде пресуди да је проглашење независности Косова било нелегално.

Али, до тада, нашем министру косовске власти нису дозволиле да уђе на територију Косова. Амерички генерал изјављује ових дана да је постојање паралелних власти на северу Косова „неодрживо“, напомињући да се тиме руши Резолуција 1244. Прокуратор новог светског поретка у БиХ поручује да би било какав референдум у Републици Српској значио не само рушење Дејтонског споразума, него би значио и укидање РС. У Београду, двеста интелектуалаца потписало је петицију којом се тражи да се распише референдум о уласку у НАТО.

Ситуација би се најтачније могла описати генијалним афоризмом Александра Баљка – „Србија је испунила све услове да уђе у Европу. Неки њени делови су већ добили ноге“.

Све, заправо, изгледа као режиран ријалити шоу-програм у коме је наводна „спонтаност“ учесника пожељна, јер подиже гледаност, али никако не утиче на крајњи исход победника. Како данас ствари стоје, и лаику је јасно да у том шоу-програму Србија губи све. Нажалост, изласка у реалност, изван ове игре, више нема.

Заоштравање и инциденти на Косову, повишени тон америчког генерала, црногорска „гуја у недрима“, пацке Републици Српској, журба локалних политичара да што пре уђемо у НАТО – говоре о томе да ћемо врло ускоро да будемо затечени. Али, то су правила игре. Ући ћемо у Европу, и у НАТО, хтели ми то или не. Имаћемо обиље материјала да пишемо историју и доказујемо неправду, непринципијелност и бахатост Невидљиве руке, али више ништа не може да се заустави.

Онај ко још увек верује у спонтанитет историјских процеса, није ништа научио о свету у коме живимо. Како и којим именом назвати америчку кампању „од врата до врата“ којом је приморавала онолике чланице Уједињених нација да једна за другом признају државност Косова, ако не – пендрек дипломатија? Врли нови свет, у ком је све могуће. Онај ко верује да је Мило Ђукановић пре годину и по дана самоиницијативно донео одлуку да призна независност Косова, а сада и да успостави дипломатске односе са Косовом, ништа не разуме. Време и простор, акција и реакција, а затим и решење – све је дириговано, а Балкан се последњих двадесет година испоставља као картонска табла на којој Нови светски поредак игра „ризико“.

Отуда, прича о референдуму о нашем уласку у НАТО јесте закасна. Ми смо већ потписали многобројне споразуме са НАТО, ми смо се придружили тој игри придруживања, и бићемо „са штитом, или на њему“. Европа је уједињена у једној ствари – да неће бити ни педља земље која није у игри. Војна алијанса је прича о великој армији у којој ће неко давати оружје, а неко људе, то је, такође, прича о такозваној нежној окупацији, о меком освајању, о идеологији која се, што се права и обавеза тиче, своди на онај, нама познати комунистички цинизам: „сваком према заслугама и према потребама“.

О каквој војној неутралности може да сања земља којој је „војска у Хагу“, каквој равноправности може да се нада земља у којој амерички генерал гаси светло? Независност Црне Горе испоставља се такође као доста хуморна категорија – што су независнији, то су послушнији према захтевима Невидљиве руке. Али, тако изгледа свет у коме живимо, а бојазан да ће нам децу слати у ратове којима уводе демократију у друге делове света, да ће нам увалити нуклеарни отпад и да ће цела Србија бити погранична зона, изгледа као сасвим реална.

Кад Свето Маровић покушава да објасни зашто је Црна Гора успоставила дипломатске односе са Косовом, он и не зна да, у ствари, каже „Не љути се, човече“. Коцка је бачена. Коцка се и даље баца. У било којој од ових друштвених игара једини победник је онај који нас помера.